

Het spook

Die avond krijgt Ozzie geen hap door haar keel.
Tonk schept zijn bord voor de tweede keer vol.
Ze eten een pastei met vlees en groenten.
Dat is ook echt Engels.
Ozzie vindt het wel lekker, maar ze is nerveus.
Ze weet niet hoe Tonk het wil aanpakken.
Ze moet van hem een warme trui pakken.
Die ligt nu klaar op haar bed.
Tonk heeft ook warme kleren klaargelegd.
En hij heeft het boekje met Engelse woorden gepakt.
Alsof je met een spook Engels kunt praten!
Maar ja, Tonk denkt dat het geen echt spook is.
Na het eten spelen alle gasten een spel op het gras.
Ze tikken om de beurt een bal
door een poortje.
Dat doen ze met een soort stok.
Volgens mister Miller is het
een oud Engels spel.
Meneer Novak is er erg goed in.
Hij raakt alle ballen
en haalt de meeste punten.
Mevrouw Novak kijkt hem
soms raar aan.
Ze gelooft misschien niet dat hij dit kan.

Of ze is jaloers.
Misschien wil ze zelf wel winnen.
Als ze in bed liggen, twijfelt Ozzie steeds meer.
'Weet je zeker dat we op onderzoek moeten?' vraagt ze.
'We wachten tot je ouders slapen,' zegt Tonk.
'Dan gaan we weg.'
Het duurt lang voordat het stil is in het huisje.
Ozzies moeder kiest haar kleren voor morgen.
Ze loopt maar heen en weer naar de kast.
Ze kan niet kiezen.
Ozzie is moe, maar Tonk glijdt zacht uit bed.
'Kleed je warm aan,' fluistert hij.
Even later glippen ze naar buiten.
'Mister Miller mag ons niet zien,' zegt Tonk.
Ze sluipen door het park.
'Wat nu?' vraagt Ozzie als ze bij het kasteel zijn.
'We gaan heel stil naar binnen,' zegt Tonk.
Het kasteel is niet eens op slot.
Ze kunnen zo door de poort het plein op.
Door de grote deur gaan ze naar binnen.
Ozzie voelt een rilling over haar rug.
'Wat nu?' vraagt ze alweer.
'Nu wachten we,' fluistert Tonk.
Hij duikt weg achter een muurtje in de hal.
Ozzie gaat naast hem zitten.
Ze maken zichzelf klein.

Het is muisstil.

Ozzie durft bijna niet te ademen.

'Ik ga hier niet de hele nacht zitten ...' wil ze zeggen.

Maar ze stopt met praten.

Want in de verte horen ze voetstappen.

'Zie je wel,' fluistert Tonk.

'Spoken lopen niet.

Ze zweven.'

Ozzie geeft geen antwoord.

Dat durft ze nu niet.

De stappen komen dichterbij.

En dan begint het spook hard te zingen.

Het is hetzelfde lied als laatst.

'Hooohooo, hooohooo,' zingt hij.

Het klinkt mooi, maar Ozzie is toch bang.

Ze zien een beetje licht in de verte.

Achter het licht staat iemand.

Het is het spook.

Het spook heeft een kaars in zijn handen.

De vlam is het lichtje dat ze zagen.

Het gezicht van het spook is een enge schaduw.

Tonk gaat rechtop zitten.

Ineens springt hij omhoog.

Ozzie rolt van schrik om.

Het spook schreeuwt.

De kaars vliegt door de lucht.
De vlam gaat uit.
Het is nu weer donker.
Het spook zegt woorden die Ozzie en Tonk niet verstaan.
Maar ze begrijpen wel dat het geen nette woorden zijn.
Het spook schuift met zijn voeten.
Hij pakt de kaars van de grond en maakt weer licht.
Nu kunnen het spook, Ozzie en Tonk elkaar zien.
Het spook ziet eruit als een oude man met een baard.
Hij kijkt bang naar Tonk en Ozzie.
Maar Ozzie en Tonk kijken zelf vast ook bang.
Het spook kijkt om zich heen.
Het lijkt of hij hard weg wil rennen.
Tonk schraapt zijn keel.
Dan probeert hij Engels te praten.
'Ik heet Tonk,' zegt hij in het Engels.
Het spook knijpt een oog dicht.
Hij denkt na.
Misschien heeft hij Tonk niet goed verstaan.
'Ik ben Ozzie,' zegt Ozzie dan.
Het spook begint weg te lopen.
'Stop!' roept Tonk.
Hij steekt zijn hand in de lucht.
Het spook stopt.
Tonk pakt snel het boekje uit zijn zak.
Hij zoekt op wat hij wil zeggen.

'Niet weggaan,' zegt hij dan in het Engels.
Het spook twijfelt.
Hij ziet er best aardig uit.
Ozzie snapt niet waarom hij loopt te spoken.
Ze weet nu ook zeker dat hij geen echt spook is.
Hij is een gewoon mens met een rare baard.
'Wie bent u?' vraagt Tonk.
'Ik ben mister Butler,' zegt het spook.
'Bent u een spook?' vraagt Ozzie.
Ze kent het woord '**goost**' nog.
Mister Butler kijkt verbaasd.
Dan begint hij hard te lachen.
Hij lacht zo hard dat de kaars weer op de grond valt.

